

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/167/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417213874
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4417213874.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a sudkýň JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej v spore žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Bratislava, Štúrova 5, IČO: 31 318 916, proti žalovanému: G. N., nar. XX.XX.XXXX, bydlisko X., T. XXX/X, o zaplatenie 2442,06 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 09. apríla 2018 pod č.k. 4Csp/103/2017-75 v zamietajúcej časti takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 2 442,06 eura, sumu 1103,05 eura ako bežný úrok z úveru k 10.07.2017, sumu 430,29 eura titulom úroku z omeškania k 10.07.2017, sumu 625,60 eura titulom neuhradených nákladov dražby, úrok z omeškania vo výške 1 % p. a. zo sumy 2 442,06 eura od 11.07.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku.Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2442,06 eura, sumu 1103,05 eura ako bežný úrok z úveru k 10.07.2017, sumu 430,29 eura titulom úroku z omeškania k 10.07.2017, sumu 625,60 eura titulom neuhradených nákladov dražby, úrok z omeškania vo výške 1 % p. a. zo sumy 2442,06 eura od 11.07.2017 do zaplatenia, bežného úroku z úveru vo výške 4,29 % p. a. zo sumy 2442,06 eura od 11.07.2017 do zaplatenia a nahradil mu trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel Zmluvu o hypotekárnom úvere dňa 19.01.2012, v zmysle ktorej poskytol žalovanému hypotekárny úver vo výške 56420 eur s tým, že žalovaný mal tento úver splácať po dobu 30 rokov po 249,39 eura mesačne počnúc od 20.03.2012 s tým, že bola dohodnutá úroková sadzba s fixáciou jedného roka a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá k 20.01.2042.

Úver bol zabezpečený záložným právom, predmetom ktorého bola nehnuteľnosť nachádzajúca sa v kat. úz. Z. vedená na LV č. XXXX ako byt vo vchode č. X., druhé poschodie, č. bytu XX, v bytovom dome súp. č. XXX, nachádzajúcom sa na parc. registra C č. XXXX.

Z vykonaného dokazovania zistil, že strany sporu uzavreli Zmluvu o hypotekárnom úvere dňa 19.01.2012 č. 001/2014/12Hu. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 56420 eur s tým, že žalovaný mal tento úver splácať po dobu 30 rokov po 249,39 eura mesačne počnúc od 20.03.2012

s tým, že bola dohodnutá úroková sadzba s fixáciou jedného roka a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá k 20.01.2042. Úver bol zabezpečený záložným právom, predmetom ktorého bola nehnuteľnosť nachádzajúca sa v kat. úz. Z. vedená na LV č. XXXX ako byt vo vchode č. X., druhé poschodie, č. bytu XX, v bytovom dome súp. č. XXX, nachádzajúcom sa na parc. registra C č. XXXX. Nakoľko žalovaný neuhradil z poskytnutého úveru dohodnuté splátky v lehote splatnosti, dostal sa do omeškania so zaplatením dlhu, úver aj s príslušenstvom sa stal splatným k 05.12.2014. Podľa vyčíslenia pohľadávky bol celkový zostatok v sume 29 684,11 eura. Táto suma pozostáva z istiny vo výške 28 392,45 eura, riadneho úroku vo výške 1 264,65 eura, úroku z omeškania vo výške 2,01 eura a poplatkov vo výške 25 eur. Predajom nehnuteľnosti bol čiastočne vyrovnaný záväzok žalovaného, až na sumu 2 442,06 eura titulom istiny, sumy 430,29 eura úroku z omeškania k 10.07.2017, bežného úroku z úveru k 10.07.2017 a zo sumy 625,60 eura titulom nezaplatených nákladov dražby. Žalobca si účtoval aj úrok z už zosplateného úveru vo výške 4,29 % p. a. zo sumy 2 442,06 eura od 11.07.2017 do zaplatenia.

Na daný zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1/ až 4/ Občianskeho zákonníka, § 52a ods. 1/ a 2/ Občianskeho zákonníka, § 53 Občianskeho zákonníka, § 53a Občianskeho zákonníka, § 53b Občianskeho zákonníka, § 53c Občianskeho zákonníka, § 54 Občianskeho zákonníka a uviedol, že pri posudzovaní nároku žalobcu a pri posudzovaní zmluvy o úvere dospel k záveru, že aj keď táto zmluva o poskytnutí úveru bola poskytnutá na kúpu nehnuteľnosti a zabezpečená nehnuteľnosťou, nemôže byť posudzovaná jednoznačne ako zmluva uzavretá podľa ustanovení obchodného zákonníka.

Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola podaná čiastočne dôvodne. Medzi stranami sporu došlo k uzavretiu platnej zmluvy o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému sumu 56420 eur spolu s úrokom vo výške 5,99 % p. a. titulom kúpy nehnuteľnosti. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu podmienok úverovej zmluvy tým, že prestal splácať splátky úveru včas. Časť nesplateného úveru bola pokrytá zo záložnej zmluvy, k realizácii ktorej pristúpil žalobca. Bola vydražená nehnuteľnosť, ktorou bol úver založený. Suma, za ktorú bola nehnuteľnosť vydražená, bola zaúčtovaná v prospech žalovaného na istinu úveru, čím došlo k zníženiu úveru na sumu 2 442,06 eura. V tejto časti, t. j. v časti zostatku istiny vo výške 2 442,06 eura, považoval súd žalobu za plne dôvodnú. Priznal žalobcovi sumu 1 103,05 eura, ktorá suma činí nezaplatené riadne úroky z úveru k 10.07.2017, sumu 430,29 eura titulom úroku z omeškania k 10.07.2017, nakoľko tieto úroky boli medzi stranami sporu riadne dojednané a boli uvedené aj v úverovej zmluve a presne špecifikované. Okrem týchto nárokov súd priznal žalobcovi aj sumu 625,60 eura titulom neuhradených nákladov dražby, ktoré žalobca riadne špecifikoval.

Nárok žalobcu v časti uplatneného bežného úroku z úveru zo sumy 2442,06 eura vo výške 4,29 % p. a. od 11.07.2017 do zaplatenia zamietol z dôvodu, že splatnosť úrokov bola dohodnutá medzi stranami sporu do zaplatenia úveru. Momentom, kedy žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný, t. j. k 05.12.2014, nemôže si už požadovať od žalovaného úroky z úveru po jeho splatnosti, len úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z omeškania ako aj v podobe úrokov z úveru, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. V čase vyhlásenia úveru za predčasne splatný bolo treba považovať celý dlh za splatný. Nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Žalobca tieto úroky po zosplatení úveru ani nekapitalizoval, teda nevyčísľil ich výšku, ale si ich uplatnil odo dňa, keď žalovaného vyzval na dobrovoľné plnenie. Existencia úrokov z omeškania a úrokov z úveru je už súdnou praxou vyriešená a do spoplatnenia úveru môžu úroky z úveru a úroky z omeškania popri sebe existovať. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru má veriteľ nárok iba na úroky z omeškania, nie na úroky z úveru, ktoré predstavujú odplatu veriteľovi za poskytnuté finančné prostriedky dlžníkovi a stávajú sa súčasťou istiny. Ak je teda k určitému dňu vyčíslený dlh žalovaného, zahŕňa v sebe táto výška dlhu aj úrok z úveru, ktorý je splatný ku dňu zosplatenia. Po zosplatení ako sankcia za porušenie zmluvných povinností, prichádza do úvahy nárok veriteľa na platenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy, ktorá dlžná suma zahŕňa výšku istiny a výšku úroku z úveru do jeho zosplatenia. Z týchto dôvodov preto nebolo možné žalobcovi priznať úroky z úveru v čase po zosplatení celého úveru, preto v tejto časti súd žalobu zamietol.

O úroku z omeškania rozhodol tak, že priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 1 % p. a. zo sumy 2442,06 eura od 11.07.2017 do zaplatenia, a to podľa § 517 ods. 2/ Občianskeho zákonníka s použitím vyhlášky č. 87/1995 Z. z., vo veciach občianskoprávných sa úroková sadzba počíta podľa úrokovej sadzby ECB (táto činila k 10.07.2017 - 0 %) + 5 percentuálnych bodov, teda žalobca by mal nárok na

úrok z omeškania vo výške 5 % p. a., ale žalobca si uplatnil len úrok z omeškania vo výške 1 % p. a., preto mu súd priznal úrok z omeškania len v takejto výške.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1/ CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1/ a 2/ CSP.

2. Žalobca podal v zamietajúcej časti proti rozsudku odvolanie. Nestožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že mu úrok z úveru patrí len do spoplatnenia úveru. Poukázal na ustanovenia § 261 ods.6 a § 497,502,503, 568 Obchodného zákonníka, komentáre k daným ustanoveniam, z ktorých vyplýva, že úrok z úveru mu patrí až do zaplatenia úveru. Ďalej namietal, že zmluva o úvere bola uzavretá v roku 2012, preto ustanovenie § 52 ods. 2 OZ v spojení s ustanovením § 879p OZ nie je možné aplikovať na daný právny vzťah. Preto mal byť posúdený podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Žiadal, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok zrušil a priznal mu uplatnený úrok z úveru a náhradu trov konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti zmluvného úroku z istiny odo dňa zosplatenia do zaplatenia a toto je predmetom odvolacieho konania. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval v bode 17 na č.7, že žalobcovi priznal aj sumu 1 103,05 eura, ktorá suma činí nezaplatené riadne úroky z úveru k 10.07.2017, sumu 430,29 eura titulom úroku z omeškania k 10.07.2017, nakoľko tieto úroky boli riadne dojednané, boli v úverovej zmluve uvedené a presne špecifikované. V bode 19. rozsudku konštatoval, že nárok žalobcu v časti uplatneného bežného úroku z úveru zo sumy 2442,06 eura vo výške 4,29% p.a. od 11.07.2017 do zaplatenia zamietol, z dôvodu, že splatnosť úrokov bola dohodnutá medzi stranami sporu do zaplatenia úveru. Moment, kedy žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný, t.j. k 05.12.2014, už nemôže požadovať od žalovaného úroky z úveru po jeho splatnosti, ale len úroky z omeškania. V čase vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Žalobca doručil žalovanému oznámenie predčasného zosplatenia úveru 24.11.2014 a jeho účinky podľa doručenia mali nastať do 10 dní od doručenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že úver bol predčasne splatný 05.12.2014. Napriek tomu priznal žalobcovi podľa ním vyčíslenej tabuľky úrok z úveru vo výške 1 103,05 eura ku dňu 10.07.2017, hoci podľa jeho ďalšieho zdôvodnenia mal priznať úrok podľa názoru odvolacieho súdu len do vyhlásenia predčasnej splatnosti t.j. ku dňu 04.11.2014 a nie aj za obdobie 05.12.2014 vo výške 719,16 a 20.03.2016 vo výške 283,98 eura. V tejto časti odvolanie zo strany žalovaného odvolanie nebolo podané, preto nemohlo byť predmetom odvolacieho konania a odvolací súd potom zamietajúcu časť rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správnu potvrdil.

7. Žalobcom namietaná nesprávna aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka už bola vyriešená rozhodovaciu činnosťou odvolacích a dovolacieho súdu a žalobcovi z množstva rozhodnutí v ktorých vystupoval ako strana sporu musí byť známa, preto odvolací súd nebude opakovane zdôvodňovať tento odvolací dôvod žalobcu.

8. Z hľadiska skutkového stavu mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi stranami bol zmluvný vzťah, v ktorom si žalovaný neplnil svoje povinnosti a úver riadne a včas nesplácal. Preto žalobca s účinnosťou ku dňu 04.12.2014 v súlade s uzavretou zmluvou predčasne zosplatal úver a žalovaného vyzval na úhradu sumy zosplateného úveru. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úrok z úveru patrí žalobcovi len do spoplatnenia úroku.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutej zamietajúcej časti rozhodnutia týkajúcej sa úroku z úveru po zosplatnení odvolací súd dodáva, že novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. doplnením ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka definitívne normatívne stanovila, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Tento záver prijal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 21. apríla 2015 sp.zn. 3MCdo 14/2014 a zo dňa 26. 11. 2015 sp.zn. 4MCdo 17/2014. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch sú zmluvami spotrebiteľskými podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a berúc do úvahy ustanovenie § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri vyhlásení predčasnej splatnosti, môže veriteľ postupovať iba v súlade a za podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka, v prípade každej formy spotrebiteľského úveru. Aplikácia ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka je tým vylúčená.

Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinnosti spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky, ale sleduje aj zamedziť tejto možnosti v prípade, ak neplnenie povinností zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Zákonodarca, reagujúc na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov, novelou Občianskeho zákonníka zákonom č. 106/2014 Z.z. s účinnosťou od 1. júna 2014, v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zaviedol nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j., že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru (dôvodová správa k zákonu číslo 106/2014 Z.z. k bodu 5., § 53 ods. 9). Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka umožňuje, aby v prípade, ak ide o plnenie v splátkach, veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že dodávateľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Bez takého včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné.

Tomuto záveru nasvedčuje i skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obo/143/1998 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012 sp.zn. IV.ÚS 476/2012, ktorý takýto záver vyhodnotil ako logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Taktiež výkladom Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, súdny dvor stanovil zásadné pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozičných noriem zákona v neprospech spotrebiteľa.

10. Odvolací súd dodáva, že predčasnosť zosplatnenia úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Úrok z úveru predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Zosplatnením úveru na jednej strane nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, na druhej strane už spotrebiteľ nemá právny titul držať peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom, v svojej dispozícii, preto niet dôvodu na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patriли, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. V opačnom prípade by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre

spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Za tejto situácie by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by tak nemal žiadne garantované práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše by došlo k hrubej nadvláde veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potencionálnej nečinnosti. Takéto správanie veriteľa nemôže byť podporované a používať právnu ochranu.

Keďže v danej veci niet pochýb o tom, že medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, po poskytnutí náležitej ochrany žalovanej, ako spotrebiteľovi, odvolací súd dospel, zhodne so súdom prvej inštancie, k záveru, že po zosplatnení úveru žalobcovi neprináležia úroky dohodnuté za poskytnutý úver.

11. Žalobca v odvolaní namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého dohodnuté (zmluvné) úroky z poskytnutých prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti úveru. S uvedenou námietkou sa odvolací súd s poukazom na dôvody uvedené vyššie nestotožnil. Rovnako nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu voči aplikácii ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo včlenené po uzatvorení úverovej zmluvy. K tomu odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, explicitne stanovuje, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Uvedenou právnou úpravou zákonodarca reagoval na ustálenú prax súdov pri rozhodovaní sporov, ktorých predmetom sú nároky zo spotrebiteľských zmlúv. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na predmetný právny vzťah. Takýto právny názor je v súlade so záverom rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. apríla 2015 sp.zn. 3 MCdo 14/2014, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. S právnym názorom Krajského súdu v Nitre vyslovenom v rozsudku č.k. 25Co/140/2013-97 zo dňa 16. októbra 2013 sa odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie nestotožnil.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi z dôvodu, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, ale v tomto konaní mu nevznikli žiadne trovy konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).